

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hr. Thomas Adelskov kan jo stille alle de spørgsmål, han har mulighed for at stille, men det, jeg netop siger, er, at hvis det får en direkte konsekvens af være fejlplaceret, i form af at man mister sin kontanthjælp, så har man en klageadgang. Og det ved hr. Thomas Adelskov også godt, men hr. Thomas Adelskov vælger bare at være tonedøv. Og det kan jeg så ikke gøre mere ved. Jeg har brugt de pædagogiske evner, som jeg synes jeg besidder; de er så desværre ikke store nok.

Tiden er jo ved at være forpasset med hensyn til muligheden for at nære et lille håb om, at hr. Thomas Adelskov forstår, hvad det er det handler om, og som hr. Thomas Adelskovs gruppe i øvrigt var enige i sidste år i juni, nemlig at det var den vej, vi skulle gå, og at vi skulle være sikre på, at folk, der havde en evne rettet mod arbejde, blot den mindste evne, og som var indplaceret i matchgruppe 4, også fik chancen for det.

Så står jeg også her og siger, at jeg beklager det dybt, for jeg synes, det er dybt beklageligt, at der ikke ageres, når arbejdsgiverne henvender sig til kommunen og AF for at få folk ud i stillinger, der ikke kræver specielle kvalifikationer. Der vil jeg gerne være med til at arbejde på, at det bliver bedre, meget gerne.

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Jeg synes, det store problem egentlig er, at Venstres ordfører på det nærmeste taler fuldstændig sort i forhold til den virkelighed, som Venstres ordfører så også har en vis berøring med.

Men lad mig prøve at stille spørgsmålet lidt mere konkret. Når nu fru Irene Simonsen sidder sammen med sine venner fra Dansk Industri og de siger, at de har masser af job, hvorfor spørger fru Irene Simonsen dem så ikke, hvorfor de ikke ansætter nogle af disse kontanthjælpsmodtagere, som ifølge beskæftigelsesministeren jo godt kan klare 5 timers ufaglært arbejde som avisbud eller rengøringsassistent eller sådan noget, fordi de har sådan en vis form for restarbejdsevne? Hvorfor er det, at de ikke bliver ansat af disse ledere i Dansk Industri? Jeg tror godt, jeg kender svaret, og det tror jeg egentlig også godt fru Irene Simonsen gør. Men er det i virkeligheden ikke et spørgsmål om at sige til sig selv: Jamen hov, der er himmelvid forskel mellem, hvad det er for nogle job, som Dansk Industris ledere efterspørger eller vil udbyde, og så hvad det er for

nogle evner, de her mennesker har, som jo har kæmpeproblemer, som skal løses, for at de kan komme ud på arbejdsmarkedet?

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Hr. Jørgen Arbo-Bæhr starter med at konstatere, at jeg taler sort. Det kan da godt være, at jeg taler sort, men der er i hvert fald én ting, jeg ikke gør, og det er at tale rødt. For hvis det var det, jeg var blevet beskyldt for, så var jeg snarere blevet meget bekymret.

Det, jeg jo netop kan høre, når der tales rødt, er, at man vil fastholde klientgørelsen af folk. Man vil fastholde dem som en del af systemerne. Man vil sørge for, at de bliver klientgjort, og man tager ikke udgangspunkt i de evner, de har.

Så jeg synes, det er sørgeligt, at de, der taler rødt, ikke har en erkendelse af, at ethvert menneske sådan set indeholder noget, og at det er vigtigt, at vi tager udgangspunkt i det, og at de får lov til at bruge det.

Kl. 15.30

(Kort bemærkning).

Jørgen Arbo-Bæhr (EL):

Det er jo netop det, der er problemet ved dette forslag. Problemet er, at man har en gruppe mennesker, som man støder længere væk fra arbejdsmarkedet. I stedet for at erkende, at de skal have adgangen til arbejdsmarkedet derfra, hvor de står, vil man fratage dem kontanthjælpen.

Hvad betyder det? Det betyder reelt – og det ved vi jo godt alle sammen – at de bliver hensat i fuldstændig passivitet, at de ikke har nogen som helst ret eller adgang til at få noget uddannelsesstilbud, eller hvad det skal være, men bliver placeret som hjemmegående, som dem, der må leve af deres ægtefælles indkomst.

Det er jo lige præcis det, der er konsekvensen af det her forslag. I stedet for at sige, at det handler om at give alle de tilbud, der kan få folk ind på arbejdsmarkedet, indfører man en regel, som støder folk væk fra arbejdsmarkedet.

(Kort bemærkning).

Irene Simonsen (V):

Jamen så tror jeg, at jeg denne gang vil tage udgangspunkt i at fortælle om nogle andre venner, jeg også møder. Det er den etniske minoritetsgruppe, som har været holdt klientgjort og i passiv forsørgelse, og som har været en del af en klientindustri, som mange har levet af. Og det er